

FOLK OG LAND

 Einar Sjøvoldson
 Bolfoi Ørken
 0 s 1 0
 Alle 10

Nr. 8 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 20. APRIL 1968

LØSSALG KR. 1,50

SIEGFRIED:

Sverige har utviklet seg tilbake til matriarkatet

DYRENES OG DE PRIMITIVE URFOLKS SAMFUNDSFORM

Interessant bok av svensk-født forfatterinne med bud også til det norske folk.

Fra det tyske Verlag der Deutschen Hochschullehrer-Zeitung er vi blitt tilstillet en bok av betydelig interesse, fordi en kan si at den også kommer inn på tendenser i norsk samfunnsutvikling. Boken, som heter «Die schwedische Tragödie» er skrevet av den svenske forfatterinne Mariana Párolis som nu er bosatt i Amerika, men som har skaffet seg erfaringer gjennom mangeårig arbeide i svenske høyskoler og andre svenske institusjoner.

Hun reiser spørsmålet om det verden kjenner som «den svenske synd», det dype moralske forfall, i virkeligheten er et resultat av den omdannelse som har funnet sted av hele det svenske samfund...

Det vil si, egentlig spør hun ikke. Hun slår fast at slik er det, det svenske samfund fremtrer idag som et matriarkat med typiske kjennetegn som forfall av familielivet og en gruffull ungdomskriminalitet blant hæren av skilsmissebarn i en farløs kvinnestat. Og da det svenske folk selv ikke makter å sette seg til motverge mot den svenske synd og til og med lover seg økonomiske fordeler av den gjennom eksport, så blir det intet annet tilbake enn beslutsomt forsvar, skriver forfatterinnen, så ikke de andre europeiske folk imorgen skal bli utsatt for det samme som skjer i Sverige idag.

Og da Norge som nærmeste nabo allerede viser tydelige tegn på å være smittet, kan det være grunn til å komme litt nærmere inn på boken.

Forfatterinnen nevner at det utenfor Sverige hyppig bringes beretninger om den svenske synd, men bare få av skribentene har forsøkt å trenge tilbunns i tingene:

«Referentene har i nesten alle tilfeller satt sine iakttagelser av det synkende moralske nivå i kausal sammenheng med voksende materiell velstand og en perfektionert sosial organisasjon. Imidlertid er den kjennsgjerning at den sosiale og materielle fremgang skjer samtidig med den tiltagende umoral, ikke bare betinget av forholdet mellom årsak og virkning, men begge fenomener har langt heller fremgått av et tredje. Denne kjennsgjerning har referentene ikke oppfattet. De har kanskje også med hensikt oversett det, idet det for dem først og fremst kom an på å by sine lesere en sensasjon og samtidig henviser til den bjelke som fariseiske mennesker så gjerne oppdager i andres øyne.

Faktisk er spørsmålet som det

svenske folk stiller seg som et livsspørsmål — meget viktigere enn dette om for eksempel «nakenbading» er en synd — et helt annet. For dypere forståelse av de svenske forhold av idag er det derfor uunngåelig nødvendig å betrakte denne utvikling i lyset av en prinsipiell endring av samfunnsstrukturen.

Kvinnens voksende maktstilling, hennes innflytelse — ikke bare umiddelbart, men også takket være den makt som det annet kjønn utøver etter hennes oppdrag — har bragt Sverige inn på veien til utvikling mot et psykologisk-sosiologisk matriarkat. Det tør være utenfor enhver tvil at det består en indre sammenheng mellom denne og det sedlige forfall i samfundet.

I denne sammenheng fortjener den situasjon som den svenske familie for tiden befinner seg i særlig oppmerksomhet. Oppløsningen av familien foregår ubønnhørlig og med raske skritt. Det ligger i den nye samfunnsordnings natur som baner seg vei i Sverige, at den er *familiefjendelig*, og det i betydning av en nedvurdering av farsfunksjonen, ja av farsprinsippet overhodet, så i vide kretser allerede i dag betraktes familien som en fordøm som må overvinnes. Denne utvikling går hånd i hånd med en synlig voksende sekularisering, som på sin side bidrar til å nedvurdere farsforestillingen i det svenske menneskes bevissthet.

Den moderne svenske oppfatning — som står i fullstendig motsetning til de andre kulturfolks oppfatning av alle grunnbegrep som gjelder ekteskap og livsoppfatning og livsinnhold — gjør det vanskelig for ikke-svensker å forstå hvilke krefter som her er på spill i denne velferdsstat. — —»

Og hun fortsetter med å slå fast at

«Det er meget som forekommer en besøkende fra andre kulturstater som oppholder seg en tid i Sverige ubegripelig og unaturlig. Hertil hører for eksempel den svenske kvinnes aggresivitet, hennes initiativ likeoverfor det annet kjønn, enten det nå gjelder å knytte intime forbindelser eller å annullere et ekteskap. Stadig blir også iaktageren minnet om den bedøm-

(Forts. side 6)

Franklin Knudsens bok anmeldes i POLITIKEN

Hvor den pussig nok på mange punkter — ikke minst når det gjelder kritikken av «rettssaken» mot Quisling — får positiv mottagelse.

En av de danske journalister som overvar den såkalte rettssak mot Vidkun Quisling i 1945 var Jørgen Sandvad og man får et lite inntrykk av hvorledes han oppfattet «de betryggende rettslige forhold» som professor Andenæs skrot av under diskusjonen i Juristforeningen før jul gjennom det han skriver i POLITIKKEN i forbindelse med en omtale av Harald Franklin Knudsens bok «I was Quislings Secretary». Nå skal man merke seg at en i Danmark er minst like reddet for at sannheten om disse ting skal komme frem som her i Norge, så det var vel egentlig å vente at

Sandval ville ha sablet ned boken og hånet de synspunkter som der legges fram. Men kjennsgjerningene begynner å bli så overveldende at mange har tatt rev i seilene. Så også Sandvad, som dessuten selv overvar «rettssaken» mot Quisling og på visse punkter iallfall kan kontrollere riktigheten av den karakteristikk forfatteren gir. Naturligvis inneholder anmeldelsen i POLITIKKEN meget nonsens, ikke minst når det gjelder omtalen av Harald Franklin Knudsen personlig, men vi gjengir den likevel her i sin helhet fordi den trass i alt bærer bud om

(Forts. side 2)

Franklin Knutsens bok

(Forts. fra side 1.)

at det begynner å blåse andre vinde. Vi har omsatt anmeldelsen til norsk.

Man setter penn til papiret med fløyelshansker på ved bedømmelsen av denne bok, som angår forhold under krigen i et annet, men oss på mange måter nærstående land.

Knudsen av en konservativ storskipsrederslekt, og som sine forfedre i tre generasjoner engelsk konsul i Norge, gir ikke helt tydelige opplysninger om årsaken til at han i en tidlig alder sluttet seg til det norske nazistparti, men man skimter en dristig og intelligent ung mann, hvis interesser og handlemåte i vesentlig grad var bestemt av standpunkter mot kommunismen — og delvis mot den oppdragelse han hadde fått på fornemme kostskoler i England. Forøvrig gjør han ingen hemmelighet av sin tilknytning til «konservativ Ungdom» i Telemark og derefter til den halvmilitære organisasjon «Samfundsvernet» vendt mot forsøkene på dannelsen av «røde garder». Midt under krigen, da han følte at enn ikke Quisling kunne beskytte ham, fortsatte han en overgang sin linje ved å søke videreutdanning i en SS-leir med henblikk på tjeneste i Finland.

Muligens kan det oppfattes som et forsøk på å dekke seg inn personlig at han leverer en meget forenklet skildring av de politiske førkrigsforhold i Norge, men i kjernen identifiserer han seg med Quislings påstander om at manglende militært beredskap var en av årsakene til at Norge kunne besettes så lett som tilfellet ble. Et helsides portrett av forfatteren er satt forrest i boken og presenterer en ung mann med et karakterfullt fysiognomi og et uttrykk man ikke riktig bryr seg om.

Den foreliggende bok er å oppfatte som en slags fortsettelse av den engelske journalist **Ralph Hewins'** bok «Quisling, prophet without honour», en skildring der som den første tilstreber en omvurdering av Quisling. Som denne forutsetter Knudsen det fastslått at England ville komme Hitler i forkjøpet ved en besettelse av Norge, og at den norske konge og regjeringens flukt var hovedårsak til at Quisling — meget mot sitt ønske, hevder Knudsen — grep tøylene for derved å mildne vilkårene for det norske folk. Uten personlig ambisjon og langt fra å være pro-tysk hadde Quisling som patriot kun det mål å avbøte

okkupasjonsmaktens verste overgrep, heter det

At de flyktende regenter hadde håp om at den britiske ekspedisjon til Nord-Norge (!) kunne lykkes og således gi en viss begrunnelse for deres handlemåte, forbiser Knudsen, som betegner etableringen av en norsk regjering i England som forbrytersk, hvor folkerettslig lovlig den enn måtte være(!) — og her henvises til den offisielle danske holdning til okkupasjonsmakten som et effektivt falskspilleri (!), der så lenge det lot seg gjøre sparte mange menneskeliv.

Om Quislings disposisjoner i okkupasjons siste dager sier Knudsen: «Han demobiliserte «Nasjonal Samlings» væpnede avdelinger og overtalte tyskerne til å sende hjem de nordmenn som var i tysk tjeneste. Ved et møte i Lillehammer 2. mai 1945 med de tyske øverstkommanderende imøtegikk han av all sin energi Terbovens desperate plan om å gjøre Norge til motstandens siste bastion. Herved reddet han i de dager norsk liv og eiendom i et omfang som ikke kan overvurderes.»

Spørsmålet om hvorvidt Quisling ikke burde vært dødsdømt og henrettet, berører Knudsen bare indirekte og med en viss eleganse. Han nøyer seg med å legge frem et materiale han som sekretær nok er alene om. Han gjør det med betydelig diskresjon. Quisling er naturligvis hans helt, uten de trekk av noe rabiat og til dels psykopatisk man har visst beskjed om fra før hans maktovertagelse, også å lese ut av hans fysiognomi (!), og man forskånes for å se helten i tøfler a la Broussons indiskresjoner om Anatole France.

Omvendt kunne man kanskje ha ventet at Knudsen, som tydeligvis selv er av jødisk avstamning (!) hadde ofret bare en bisetning på Quislings stilling til likvidasjonen av de tusen norske jøder, men herom ikke en lyd.

Men hvor han umiddelbart kan kontrolleres er fremstillingen nok så sober. Som også motstandere fremhever han Quislings rankhet fra først til sist under rettssaken, understreket av opplysningen om at Quisling led av en fremskreden polyneuritis, som gjorde det vanskelig for ham å stå på benene. Enhver der overvar den månedlange prosedyre i saken må erkjenne at Knudsen's fremstilling av dens ytre form er korrekt. Det er riktig at forhørsdommeren **Erik Solem** hva formen angår ikke fullt ut pregedes av den nøytralitet som

påhvilde ham, men stort sett gjennomførte saksbehandlingen korrekt (!) — kanskje ville det være for meget forlangt at følelser ikke kom til å spille inn, jurister er jo også en slags mennesker. Men Knudsen kan ha rett i at det nok kunne ha vært mulig å fremskaffe øverstbefalende tyskere som Keitel og Falkenhorst i vitneskranken til ytterligere belysning av Quislings forhandlinger med Berlin. Stort sett fremtrådte Quisling i retten med kraft og intelligens, og hadde her forsåvidt lett spill, fordi hans ministerielle medarbeidere gjorde en ynkelig figur, i særdeleshet minister Hagelin, lakei for bl. a. Göringsverkene. Boken igjennom diskrimineres denne storforrettingsmann med en ikke helt behagelig utformet humoristisk sluttbemerkning av Knudsen — — — forfatterens egentlig eneste uoverveiede ytning.

Det vesentlige og til dels nye i boken er ikke bare forfatterens mange små dokumentariske utfordringer om at Quisling var en slags spartaner og idealist av nasjonal støpning. Interessante og verdige til etterprøving er hans detaljopplysninger om motsetningsforholdene innenfor okkupasjonsmakten, den militære og den halvsvile, hvor mistenkeliggjørelse, kompetanestriddigheter og angiveri hørte med til dagens uorden, og at Hitler i enhver situasjon, også da krigslykken vendte, bevaret sitt hårde og beslutsomme grep på tingene tiltross for at han betraktet Norge som en forholdsvis liten affære hvis indre forhold han bare med en viss distraksjon kunne avvinde interesse. Rett så ensidig diskriminerende har man i Norge hengt seg i Quislings direkte kontakt med føreren, men som opplegg til et kjølig, uengasjert etterstudium av disse samtalers effekt i retning av stabilisering av forholdene i Norge kan Knudsen bok neppe sies å være helt uten verdi.»

*

Såvidt den danske anmelder, som nok altså kan uttale seg med en viss sakkunnskap om rettergangen mot Quisling, som han selv overvar, men som ellers synes å være nesten like uvitende som de norske kolleger når det gjelder faktiske historiske kjennsgjerninger. Det er da heller ikke de tåpelige sidebemerkninger for å tekkes den autoriserte legende og «folkemeningen» som gjør anmeldelsen bemerkelsesverdige, men som nevnt foran —

ÅRSMØTE

I FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

holdes fredag 26. april kl. 17 i GROTTEN RESTAURANT, Wergelandsveien 5, Oslo.

Adgang har alle som har betalt medlemskontingenten eller stønad i 1967 eller 1968.

Til behandling foreligger årsberetning og regnskap for 1967, valg av uttredende styremedlemmer m. v.

Det vil bli forskjellige redegjørelser om aktuelle spørsmål bl. a. om henvendelsen til regjeringen Borten, om stortingsvalget 1969, om planlagte nye publikasjoner m. v. med etterfølgende ordskifte.

Melding om saker som ønskes tatt opp på dagsordenen må ellers være sekretariatet ihende senest 24. april.

Efter møtet blir det anledning til selskapeleg samvær på vanlig restaurantbasis.

Styrets medlemmer innkalles til møte samme sted og samme dag kl. 15.

Arbeidsutvalget.

VI BEKLAGER STERKT

at artikkelen i forrige nummer om «England og den norske handlesflåte» på grunn av en beklagelig feil i angivelsen av årstall gjennom hele artikkelen ble temmelig meningsløs. Det sto konsekvent 1945 istedenfor 1940 hele veien og da var det jo ikke godt å få noen fornuftig mening ut av det hele. Feilen skyldes en tankekortsutslutning ett eller annet sted på veien fra forfatteren til den ferdige avis — hvor kan jo grunnen være det samme for det var iallfall utilgivelig av redaksjonen ikke å oppdage feilen i korrekturen.

De fleste av våre lesere har kanskje siste nummer i behold fremdeles og vi ber dem da rette årstallet 1945 til 1940 gjennom hele artikkelen på side 5 — bortsett fra i nest siste avsnitt (om det hemmelige stortingsmøte hvor Norge erklærte Japan krig, som virkelig fant sted i 1945) — og så lese den igjennom påny. De vil da oppdage at artikkelen så langt fra å være meningsløs kommer inn på vesentlige spørsmål i forbindelse med hendelsene våren 1940.

dette at en dansk anmelder i POLITIKKEN trass i alt ikke er uberørt av tvngden av kjennsgjerninger som etter hvert hopes opp.

«I was Quisling's Secretary» kan kjøpes i FOLK OG LANDS BOK-TJENESTE. Pris kr. 30,—.

Arkitekt

HUSTAD

Børumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

80 ÅR

Forbundets nestformann gjennom mange år, Egil Heiaas, Tomter, fyller 80 år 23. april og vi sender ham vår og alle gamle kampfellers hjertelige hilsen og takk for det arbeid han har nedlagt for felles sak. Som den sindige og vel avbalanserte mann Heiaas er har det vært av særlig stor betydning å ha ham med i spissen for Forbundets arbeide og det var da også med den største beklagelse man for etpar år siden måtte ta til følge at han med alderens rett ønsket å tre tilbake fra det aktive arbeid.

Også blant sine sambygdinger er Heiaas avholdt og vel ansett, så han vil nok motta mange hjertelige hilsner sammen med vårt blads og Forbundets på 80-årsdagen.

Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetonger, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 25,—. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim, Kinn

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

SVERIGE - NATO og NORGE

Det er én side ved vårt NATO-medlemskap som ikke har vært fremme i diskusjonen, men som de siste be- givenheter har aktualisert. Vi tenker på den ulyksalige mulighet at Norge og Sverige — mere eller mindre tvungent — kan komme med på hver sin side i en ny stormaktskrig.

Norge er som kjent forpliktet til som NATO-medlem å gjøre felles militær sak med en annen NATO-stat som «angripes», og alle vet at de angelsaksiske stater iallfall aldri har gått til krig uten å fortelle verden at de ble «angrepet». Så det er bare blankt bedrag når våre NATO-politikere — og det er som kjent nesten alle partipolitikere — innbilder folk at vi i tilfelle en stor- konflikt har noen slags valgmuligheter. Vi er låst fast på NATO-siden.

Men det er ikke Sverige, og når det gjelder en annen nabostat, Finland, så er den vel nærmest låst fast på den annen side. De siste hendelser på den utenriks- politiske front i Sverige tyder imidlertid på at landet ikke bare vil stille seg nøytralt i en eventuell konflikt mellom østblokken og vestblokken, men at det til og med kan komme til å se sine interesser best tjent med å slå lag med Finland og dets store østblokkbeskytter.

Har våre NATO-entusiaster overhodet tenkt over en slik mulighet?

Sveriges antiamerikanske holdning, som vel i første rekke avspeiler landets avhengighet av Sovjetsamveldet, har som kjent ført til et foreløpig avbrekk i de diplo- matiske forbindelser, så det er ikke bare utenriks- politiske småtterier det dreier seg om. Den kjente svenske utenrikskronikøren, redaktør Rütger Essén, om- taler i sitt blad FRIA ORD et intervju Berlingske i Køben- havn har hatt med den svenske statsminister Erlander, og peker på at «først og fremst gir dette intervju en helt usminket bekreftelse på at den gamle svenske nøy- tralitetspolitikken, riksdagen — og partibesvoret utallige ganger, nå holder på å erstattes, eller rettere sagt allerede er erstattet med en stadig klarere østorientering.»

Nå er det vel dem her hjemme som vil trøste seg med at det styrende svenske sosialdemokrati vil bli vippt av pinnen ved første riksdagsvalg. Men vil nå det hjelpe stort?

«Efter alt å dømme med full rett», skriver Essén «kon- staterer således herr Erlander at «regjeringens skarpe fordømmelse av USA's krigspolitik i Vietnam under- støttes av hele den borgerlige opposisjon.»

Som våre lesere vil vite er vi ikke her i FOLK OG LAND synderlig mere begeistret for den amerikanske krigspolitik enn svenskene — blant annet fordi den bringer også Norge i alvorlig fare — men vi kan på den annen side ikke bringe en svensk ministers deltagelse i offentlige demonstrasjoner mot en av de krigførende parter i samsvar med nøytralitetsbegrepet. Det var samme slags nøytralitet som Norge presterte i 1940 og som bragte ulykken over oss. Ellers er det jo ikke bare denne demonstrasjonen, som hele regjeringen godkjen- ner, som viser hvorledes det idag står til med svensk nøytralitet og hva vi eventuelt kan vente oss i en kon- flikt. Vi nevner at Sverige huset Russell-tribunalet som skulle dømme USA's ledere for krigsforbrytelser, vi nevner mottagelsen og feiringen av USA-desertører, og vi nevner forulempning av USA's offisielle representasjon.

Så det er ikke uten grunn at Essén slår fast at: «Vi

OLAF HOLM:

«Styringstillegg»

I

Vi er nu ferdig med alle forsøk på å endre loven for stortingsvalg. Det ble ingen forandring. De forslag til endringer, som er avisert, kan, såvidt forståes, iflg. Grundloven, som endringer i denne, ikke realitetsbe- handles før etter stortings- valget i 1969; altså vil val- get foregå 1969 etter nu- værende valglov..

II.

Det kan etter dette være grunn til å ta et tilbake- blikk på Tingets sammen- setning fra de forskjellige partier i de foregående år. Nedenstående statistikk er hentet fra «Norges offisielle statistikk».

1953.

Ikke sosialistiske partier: H. + SP. + Kr. f. + V.: 48 % av stemmene med til- sammen 70 mandater.

Sosialistiske partier: Ap. + Nkp.: 52 % av stemmene med tilsammen 80 manda- ter.

1957.

Ikke-sosialistiske partier: Som ovenfor, 48 % og 71 mandater.

De sosialistiske partier Ap. + Nkp., 52 % og 79 mandater.

1961.

Ikke-sosialistiske partier som ovenfor: 48 % og 74 mandater.

Sosialistiske partier Ap. + Nkp. + Sf.: 52 % og 76 mandater.

1965.

Ikke-sosialistiske partier som ovenfor: 49 1/2 % og 80 mandater.

Sosialistiske partier Ap. + Sf./Nkp.) 50 1/2 % og 70 mandater.

III.

Disse tall vil formodent- lig kunne påregne både tenkning og ønsketenkning på de forskjellige politiske kammer, hvor alle er på det rene med, at den som kan få et tilstrekkelig an- tall av de siste 20 mandater, d.v.s. det siste i hver valg-

har valgt østorienteringen. I og med at dette er fullt klart og bevisst svinner også det spøkfulle ved hendel- sene i noen grad. Verden be- gynnner å forstå hvor den har oss.»

Men forstår de norske blinde NATO-beundrere det? Og hvilke konsekvenser vil de trekke av det?

krets, også vil få det øns- kede «styringstillegg», som det heter. Følgelig dreier hele valgkampen seg herom.

Hvis vi gjør det tanke- eksperiment å sløyfe det siste mandat fra hver valg- krets, tilsammen 20 og der- med redusere Stortingets antall til 130 ville man neppe ved de forgange valg ha oppnådd annet resultat, enn omtrent 50-50 % eller 65— 65 mandater til hver side.

IV.

Da det forut for valget i 1965 trakk opp til samar- beide mellom de ikke-sosia- listiske partier, d.v.s. ihvert- fall en begynnelse til nasjon- al samling, gikk NS inn for å støtte det ikke-sosia- listiske parti, som stod best til innen den enkelte valg- krets til å få det siste man- dat. Herfra unntatt Høyre- partiet, som i første rekke

under sin tyranniske leder i 1945 var det fremste til å svikte lov og rett, stikk i strid med et hvert konser- vativt partis første opp- gave, å bevare rettsstaten.

Resultatet ble at Ap. måtte nøye seg med 5 av de siste 20 mandater og Høyre i samarbeide med Krf. 1 mandat. At det ikke også der ble en Krf.-mann må skyldes vedkommendes hel- digere plass på valglisten.

De øvrige 14 siste man- dater gikk til de av NS foreslåtte partier for stem- megivning, alt etter som det lå an innen valgkretsen. Det synes å være løst til punkt og prikke.

V.

Vi skal tilslutt ta med sta- tistikken over fordeling av siste mandat og manglende stemmetall for de andre partier, som står nestbest.

Østfold	Krf.	Nestbeste	Sf. mangler	3059 st.
Akershus	Sp.	do.	Ap. »	2671 »
Oslo	Ap.	do.	Krf. »	82 »
Hedmark	Ap.	do.	Nkp. »	3547 »
Oppland	Sp.	do.	V. »	4001 »
Buskerud	H.	do.	Sf. »	2551 »
Vestfold	V.	do.	H. »	196 »
Telemark	V.	do.	Sf. »	3338 »
Aust-Agder	V.	do.	Krf. »	533 »
Vest-Agder	Krf.	do.	V. »	1662 »
Rogaland	Krf.	do.	Sf. »	4639 »
Hordaland	Krf.	do.	Sf. »	3008 »
Bergen	H. + Krf.	do.	Sf. »	5861 »
Sogn og Fjordane	Krf.	do.	Ap. »	197 »
Møre og Romsdal	V.	do.	Sf. »	3910 »
Sør-Trøndelag	Ap.	do.	Sf. »	2264 »
Nord-Trøndelag	Sp.	do.	H. »	2268 »
Nordland	Ap.	do.	Sp. »	1782 »
Troms	V.	do.	Sp. »	4736 »
Finmark	Ap.	do.	Nkp. »	2862 »

Det står til enhver å trekke sine slutninger her- av. Sett med resultater fra tidligere stortingsvalg for øyet, kan man vel vanske- lig komme til annet enn at NS ved sin deltagelse i valget har flyttet ihvertfall 5 mandater fra den sosia-

listiske fløy over til den ikke-sosialistiske. **Resulta- tet i Oslo er dog for de hjemmesittende 82 NS- folk lite reputabelt.** Siste mandat der burde vært Krf. selvom det greier seg med sluttresultatet 80-70.

Olaf Holm.

DØDSFALL

I det redaksjonen av dette nummer måtte avsluttes fikk vi melding om at vårt blads og Forbundets gamle venn og medarbeider gjen- nom alle år, Johan Baastad, Trøgstad, er avgått ved døden, 76 år gammel og ble begravet fra Båstad kirke under stor deltagelse 6. april.

Baastad var en kjent og aktet mann i sin grend og sin bygd, ikke minst fordi han hadde sine meningers mot — noe som jo ikke er vanlig i vår ensrettede tid. Døden gjør stadig sin høst

blant ofrene for «retts»opp- gjøret og så måtte da også Baastad gå i sin grav uten å få den oppreisning han kjempet så tappert for. Dess større ansvar hviler det nå på de gjenlevende. Baastad etterlater seg mange gode venner som med disse fattige ord lyser fred over hans minne.

ANNEIESE PAROW

TANNINNSÆTNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lade- moen kirke - Voldsminde

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjorker syng sin song kring buset.

Valgordningen.

Før behandlingen av ny valgordning i Stortinget begynte, var samtlige hundre og femti representanter enige om at den valgordning vi har i dag er skrikende urettferdig. Med et slikt utgangspunkt skulle det synes ganske enkelt å komme frem til et nytt og mere rettferdig forslag. Men som det så ofte før har vist seg, har tingmennene vanskelig for å enes, når spørsmål som angår deres egen eksistens står på dagsorden, og forslagene var nesten like tallrike som representantene, selv om de i prinsippet var enige. Så noen ny valgordning ble ikke vedtatt denne gang, og noe særlig håp om at et nytt Storting klarer det, er det neppe.

Grunnen til denne store uenighet må sees i politisk perspektiv, for det er så mange hensyn som må tas. Partiene er bange for at en eventuell ny valgordning skal favorisere en eller flere av «motstanderne» på tinget. Dette ble da til de grader tatt hensyn til, men mest til seg selv og sine, at rettferdigheten overfor velgerne ble skjøvet helt i bakgrunnen. Det ble først og fremst tatt partihensyn, så får velgerne interesser komme i annen rekke, mente partipolitikere.

Den nåværende valgordning med forholdstallvalg etter Lagües metode, har brodd mot småpartier. Det er selvsagt de større partier som går sterkest inn for denne valgordning. De forsvarer denne sin stillings-tagen med at hvis partiene skulle bli 100 % matematisk rettferdig representert i forhold til avgitte stemmer, ville splittelsen bli så stor at det parlamentariske system ville komme i fare.

Denne påstand må tas med en klype salt. Den nakne sannhet er at de store partier er redd for å miste sin dominerende stilling, og for at en rekke av deres brødpolitikere ville miste gasjen.

Denne tendens er ikke noe spesielt for Norge, Tyskland er også inne på samme tanken, da i første rekke for å hindre SPD i å bli representert i Forbundsdagen. Det så høyt oppskrytte demokrati i Norge viser seg nå fra en av sine mange skyggesider.

Norsk u-hjelp til skade for eksportindustrien.

Norsk utviklingshjelp, som nesten utelukkende består av økonomisk støtte gjennom multilaterale organer, kommer til å skape problemer for norske bedrifters eksport til utviklingslandene. Norge er et av de ytterst få industriland, om ikke det eneste, som ikke praktiserer tosidig finansiell hjelp bundet til leveranser fra det låntende land. Dette har medført at norske bedrifter i økende utstrekning har tapt tidligere gode markeder.

Det er ikke bare de vestlige industriland, medregnet Danmark og Sverige, som yder bunden hjelp, men også landene i Øst-Europa har ingen betenkeligheter med å binde støtten til leveranser av egne industrivarer.

Den norske stat som alltid går foran når det gjelder å strø om seg med skattydernes erhvervede midler, skjønner ikke at det med sin u-politikk skaffer ris til sin egen bak. Norges holdning til u-hjelpen står i sterk kontrast til det syn som hersker i konkurrerende industriland. Hvis norsk u-hjelp skal fortsette, må denne hjelp bli mere realistisk, slik at våre bedrifter vet hva de skal holde seg til for fremtiden m. h. t. eksportmuligheter.

Det som i første rekke må forhindres, er at det norske samfund taper på hjelpen til u-landene, som vi hittil har gjort, mens konkurrentene tjener.

VI VIL TAKKE

ungdommen for den økende interesse den viser for de problemer vi behandler i avisen. Vi ser gjerne at enda flere deltar med innlegg og spørsmål til redaksjonen, som vi etter beste evne vil forsøke å besvare.

Samtidig minner vi om at studenter og skoleungdom får avisen til halv pris, kr. 20,— for vanlig og kr. 25,— i lukket omslag pr. år.

Ad Norge ut av NATO.

I Deres spalte For Ungdommen, Folk og Land nr. 6 1968, behandler De Studentersamfundets resolusjon om Norges utmeldelse av NATO. Jeg vil i denne

forbindelse spørre Dem om De virkelig tror på at Norge vil tjene på å avslutte sitt medlemskap i NATO, og at et nordisk forsvarsforbund er realistisk i dagens situasjon?

Drammenser.

For først å besvare Deres spørsmål om Norge vil tjene på å melde seg ut av NATO, vil vi si at hvis De tenker økonomisk, er det nok tvilsomt om forsvarsbudsjettet ville bli noe lavere om vi sa opp vårt medlemskap i forsvarsalliansen, så hvis vi ikke skulle gå inn for full nedrustning, slik som kommunistene vil. Men denne tanke er oss temmelig fjern.

Ved fortsatt norsk medlemskap i NATO har vi alt å tape og intet å vinne. Medlemsstatene er gjensidig forpliktet til å støtte den som blir angrepet, og det betyr automatisk norsk deltagelse i en eventuell konflikt mellom f. eks. Sovjet og USA. Vi vil gå så langt som å si at fortsatt medlemskap i NATO derfor er å spille hazard med Norges suverenitet.

Tanken om et nordisk forsvarssamarbeid er ikke ny. Det har i første rekke vært Finland og Sverige som har ivret for denne idé. Med et sterkt rustet og nøytralt Norden, ville Sovjets press på Finland lette, og krigstruselen i Norden ville bli betraktelig redusert i og med at NATO-basene forsvant fra Norge.

Efter hvert som stormaktene USA og Sovjet vokser seg sterkere og sterkere, skulle et nordisk forsvarsforbund være et aktuelt alter-

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

En dag sent på kvelden ble alle fanger i fjerde etasje ført ut fra sellene og stillet opp i den lange korridoren, hvor vi fikk beskjed om at vi nu skulle evakueres fra Krim og overføres til Romania. I den anledning ble der gitt ordre om å levere fra oss kniver, lommebøker, og enhver gjenstand av utenlandsk produksjon, mens gjenstander av sovjetrusisk fabrikat kunne vi beholde. Vi lurte på hensikten hermed og den antok vi var at i fall vi under transport skulle komme i Sovjet russernes hender, ville disse utenlandske saker ikke bli overtatt av russerne. Under beslagleggelsen fikk vi til gjengjeld utlevert en boks med ferdiglaget middagsmat som reiseproviant og den inneholdt endel kjøtt, samt omkring 500 gram brød.

Så ble vi ført ned til gårdsplassen. Her ble så fanger fra de andre etasjer ført ned og samlet sammen, hvorefter vi marsjerte ut av fengslets port. Men sultne som vi var, spiste vi opp den utleverte matrasjon mens vi marsjerte til jernbanestasjonen. Det var et godt stykke å gå. Sterkt bevæpnede tyske vaktgrup-

nativ i vår utsatte posisjon. For medlemskapet i NATO sikrer oss bare billett til et varmt sted i en eventuell krig stormaktene imellom, siden alle vet at den «hjelp» vi ville få selv er uten noen betydning.

Red.

per marsjerte sammen med oss på begge sider av fangekolonnen og påså at intet fluktforsøk ble foretatt på veien gjennom byens gater. Men denne transporten kunne være innledningen til det verre eller det bedre. Derfor var vi spente på hva som nu skulle komme.

Sebastopol

Det var allerede blitt sent på kvelden da vi krigsfanger ble stappet inn i jernbanens godsvogner, 40 mann i hver jernbanevogn, hvorefter dørene ble forsvarlig stengt og tyske vaktpatruller tok post utenfor. Hele natten kjørte vi uten opphold. Vi krigsfanger fikk ligge på det nakne gulv med klærne på, langs begge sider av vognen, mens vi strakte benene mot hverandre. Foran inngangen var der plassert en sinkbøtte, som skulle gjøre tjeneste som toalett. Skulle så en eller annen se seg nødt til å stå opp på naturens vegne, måtte han krype over alle de sovendes ben for å nå frem til bøtten, hvorved han selvsagt forstyrret en og annen.

Da de første solstråler begynte å vise seg, forsto vi at vårt tog langsomt nærmet seg Sebastopol. Vi var ikke trettene enn at vi alle sprang opp for om mulig å få en gløtt gjennom det lille tilgitrede vindu og få et inntrykk av de steder hvor en av historiens største krigsoperasjoner hadde funnet sted. Gud alene vet hvor mange soldater fra begge sider omkom under det fryktelige slag til forsvaret eller erobring av den legendariske by Sebastopol. Vi observerte utallige ruiner og kirkegårder på forskjellige steder ved bygrensen, mens den del av byen som vi reiste gjennom ikke så ut i det heletatt. Halvparten av husene var fullstendig ødelagte og bare grunnmurene var såvidt synlige, og bare såvidt. Bombeeksplosjoner hadde feiet dem vekk og mange av oss mente at ikke så få høyrestående offiserer og generaler fra begge fronter antagelig lå begravet her.

Kirken og et svært kors oppe på Sapunhøyden var det eneste som sto helt uskadd, belyst av solens stråler som om korset taust velsignet de falne. Som overalt ellers på Krim hadde tyskerne anlagt kirkegårder for sine falne, mens de av-

(Forts. side 8)

En armensk stridsvognkolonne bar navnet «David fra Sasun», en episk fortelling med tusenårig tradisjon. Da tyskerne erobret Krim kom stridsvognkolonnen seg over til Mikoijans partisaner.

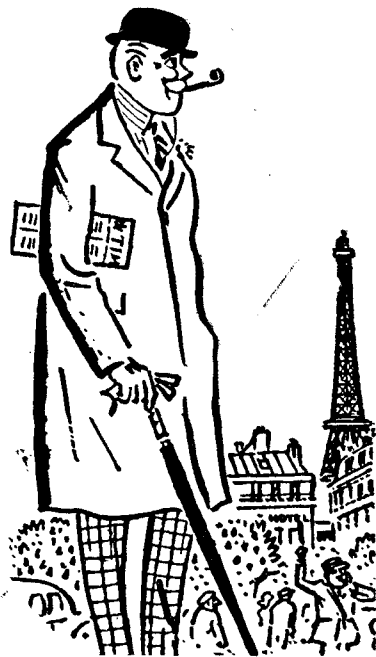
Sannheten vil frem:

Britannias „Establishment” avsløret

NYTTIG LEKSE FOR «DET OFFISIELLE NORGE»

For FOLK OG LAND av Ralph Hewins

Den britiske forfatter og journalist Ralph Hewins påbegynte i forrige nummer en serie på tre artikler i tilknytning til begivenheter som har vakt oppsikt i en hel verden og som har rystet det britiske «establishment» i sine grunnvoller. De begivenheter det dreier seg om er avsløringen av Secret Service-mannen og russisk storspion Kim Philby — «mannen som forrødte en generasjon», og først og fremst den britiske og amerikanske Secret Service, diplomaten Donald Maclean, som leverte russerne atomhemmeligheter i mengdevis og som unnslopp til Moskva, der hans kone forøvrig lever sammen med Philby, og en annen diplomat, Guy Burgess, som vandret i de høyeste sirkler i London, i likhet med de to andre, og som også endte i Moskva, hvor han drakk seg ihjel. Her følger et avsnitt, som Hewins har kalt «Dokumentasjon».

II Dokumentasjon

Philby-saken har bragt Storbritannia og «the establishment» til et punkt hvor det ikke finnes noen vei tilbake.

Denne kulminasjon av en historisk prosess er blitt grundig dokumentert av ansvarlige britiske kommentatorer og aviser i anmeldelsene av boken «Philby — the spy who betrayed a generation» (Philby — spionen som forrødte en generasjon), utgitt av Andrew Deutsch i februar.

Betegnende nok er dens forfattere tre unge journalister fra Sunday Times, representative for den støyende oppvoksende generasjon som har gjennomskuet

«the establishment» og ikke skylder det noen respekt eller forpliktelse — bare har et horn i siden til det for å ha bragt nasjonen til katastrofens rand uten å by noe virkelig håp om redning, noen inspirasjon, noe ideal eller noe mål ut over isolasjon, midelmådighet og «koselighet».

Et slikt begrenset syn på fremtiden, som styrer direkte fra tilbakegang mot undergang, er det psykologiske grunnlag for bildet av «the swinging» London, som siver ut til provinsungdommen og beriker mini-magnater som the Beatles, Sandie Shaw, «Twiggie», Mary Quant og beatnik-fotballspillerne, George Best, mens etablerte industrier

som stål, skipsbygging, jernbaner, tekstil og fiske seiler i laber bris.

Forfatterne av «Philby», Bruce Page, David Leitch og Philip Knightley, har gjort både inn- og utland en tjeneste ved å dokumentere fiaskoen til den tradisjonelle britiske «way of life» og således kanskje klarnet luften for dannelsen av et klasjeløst samfund og et effektivt land som, slik president de Gaulle krever, passer inn i «Europa» — kanskje i den nylige fremlagte plan om at «atlantisk samfund».

Hovedtyngden av kritikken av «the British Establishment» og dets angrepne «offisielle hemmelighetsfullhet» kunne også lett overføres på «det offisielle Norge» og selvbedraget som ligger i den falske «god nordmann-legende».

Detaljer i kritikken bør derfor studeres nøye av det norske folk, spesielt av den foruroligede etterkrigsgenerasjon, fordøyes av norske historikere, og diskuteres i størst mulig utstrekning inntil Stortinget blir tvunget til å gi den riktige fremstilling av hendelsene siden 1940.

Siden «det offisielle Norge», både de tilvenstre og de til høyre, vanligvis har rettet blikket mot England for inspirasjon, beskyttelse og veiledning, burde det ikke lenger være umulig for de sneversynte å oppdage bjelken i eget øye.

Dette har lenge påhvilt Norge som en plikt, moralsk, juridisk og politisk, ettersom en sjettedel av den bitte lille befolkning er blitt gjort til syndebukker for

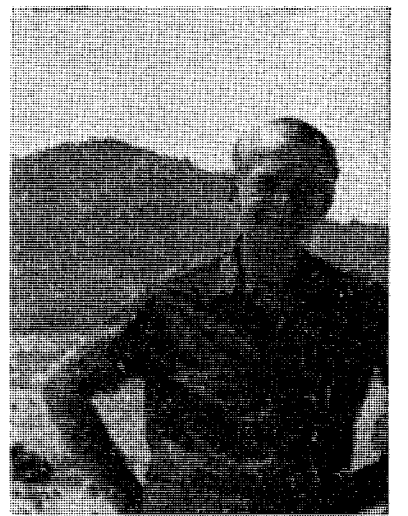
unlatelsessyndene til nasjonen som helhet og dens valgte ledere. Et slikt lite hus i indre strid kan ikke bestå evig under relativt stabile forhold og vil visse- lig bryte sammen hvis den internasjonale situasjon når en krisetilstand, slik det hendte i 1940 og som lett kan hende igjen når NATO opphører å skaffe tilveie en stabiliserende innflytelse eller beroligende sinnstilstand.

En «smertefull omvurdering» av «the Norwegian Establishment» og dets mørkelegging haster det sannelig med under NATO's kritiske tilstand: med soldater, penger og moral fossende ut av USA i Vietnam, Britannia på randen av økonomisk sammenbrudd, Frankrike sviktende, Tyskland fremdeles delt, Portugal dypt innblandet i koloniale vanskeligheter, Hellas og Tyrkia i strupen på hverandre, og Europa som helhet i vill uorden.

Anmelderen Cyril Connolly skriver bl. a. at de tre forfattere har «kastet seg selv mot de stengte dører, mot det aller helligste i «the Establishment», med liten eller ingen hjelp fra forsvarerne, som har makt til å forsterke den hemmelighetsfullhet som dekker over ikke bare deres triumfer, men også deres skandaler og feiltagelser — »

Og han fortsetter:

«Da jeg i 1951 skrev min egen tekst om svikterne (The Missing Diplomats) hadde jeg ingen adgang gjennom de lukkede dører. Jeg ble bare møtt med motarbeidelse og utflukter bortsett fra hos mine egne venner. En ambassadør sendte et personlig brev om at Donald (Maclean) var ute av stand til å gjøre noe æreløst, en annen bad meg om under ingen omstendighet å nevne Philby, da det var uhyre unfair at han skulle diskrimineres bare fordi han hadde anbragt Burgess i Washington. En tredje bønnfalt om total mørklegging når

det gjaldt Melinda Maclean, som allerede hadde vært utsatt for så meget, og andre var overbeviste om at diplomatene var blitt kidnappet eller hadde reist for å advare Russland, på samme måte som Hess, av hensyn til landets eget beste, eller var blitt shanghaiet på en eller annen badestrand i Britannia.

Philbys gigantiske sabotasje rettet mot anglo-amerikansk etterretningstjeneste gjennom ti år var en nasjonal katastrofe muliggjort ved udugelighet, selvgodhet og tåpelighet hos dem som ansatte ham og som beholdt ham i arbeid uten skikkelig å sjekke opp i hans åpenlyse kommunistiske fase i Wien i 1933, bortsett fra å ta hensyn til hans fars tvilsomme lojalitet (tidligere fengslet) eller Philbys egen protyske, pro-Franco-fortid. Han ville selv sagt ha narret de fleste folk slik som Maclean narret meg, men dette var menn hvis hele opplæring hadde gått ut på ikke å bli narret og som ut av ren og skjær stahet fortsatte å la seg dupere helt opp til denne svikt og selv etterpå.»

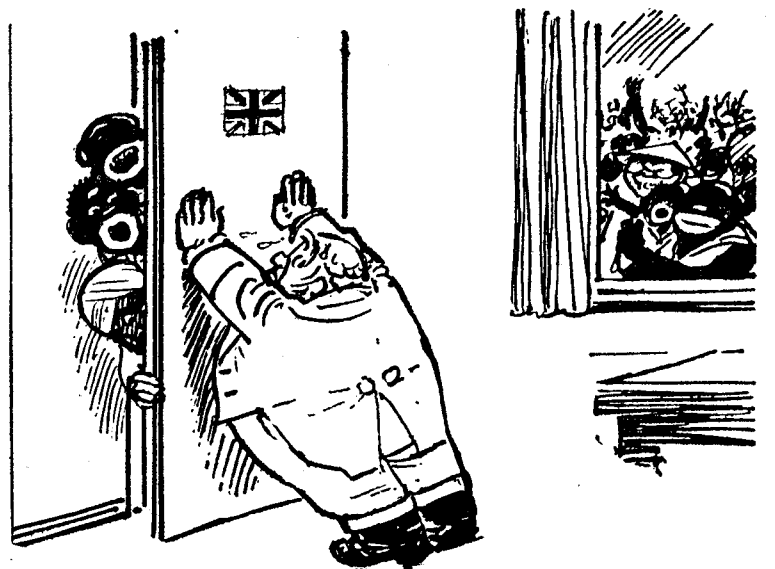
En enda mere konkret fordømmelse av «the establishment» finnes i det utmerkede og sterkt roste forord i Sunday Times-boken av John Le Carré:

«I den ulike duell mellom Kim Philby og britisk Secret Service, er en ny dimensjon blitt føyet til forbindelsen mellom den privilegerte engelskmann og

(Forts. side 7)

Fra den britiske ambassade i Washington i 1947. Helt ubøyre Maclean. Det store bildet i bakgrunnen viser ulykkesfuglen Winston Churchill. Midt på bordet minister John Balfour.

Regningen presenteres.

Sverige tilbake til matriarkatet . . .

(Forts. fra side 1.)

melse som ifølge en reportasje i den britiske presse ble uttalt og fastslått av en kvinnelig sosiolog, «at de undertrykte svenske menn nesten alle sammen ser ut som om de var vokset opp i en potetkjeller.» Mange vil kanskje overveie om ikke disse to faktorer må bedømmes som degenerasjonstegn, der gjør seg merkbare i dette folk som ligger i periferien av Europa, som er overmett i sin sivilisasjon og som hårdnakket hviler i sin åndelige stagnasjon.»

Forfatterinnen peker på at henvisningen til sammenhengen mellom utviklingen i Sverige til et sosiologisk og psykologisk matriarkat og de øvrige fenomener i Sverige er ny, men den er kommet til orde både i svenske arbeider og i utenlandsk.

Hvorledes stiller så det svenske folk seg til denne utvikling?

«I et land som betegner seg som et demokrati, må pressen ansees som representant for den offentlige mening og betraktes som et speilbilde av innstillingen hos det overveiende flertall av folket. Det kan derfor ikke herske noen tvil om at majoriteten av det svenske folk enten billiger eller stilltiende aksepterer den nye utvikling, som bl. a. gir seg utrykk i en oppløsning eller eliminering av de moralske grunnbegreper, eller i fullstendig avskaffelse av dem som moralkodeks for nasjonen. Denne majoritet er på ingen måte identisk med bare det regjerende politiske parti, men rekker langt inn i liberale kretser og blir fortrinnsvis representert og forsvart gjennom deres presseorganer, som også kan oppvise de høyeste opplagstall. På samme måte som pressen er Fjernsyn og kringkasting avgjørende delaktig i propagandaen for disse moraloppløsende tendenser.»

Forfatterinnen behandler inngående så mange sider av svensk samfundsliv idag at det naturligvis er ugjørlig i en artikkel som denne å få med annet enn rene bruddstykker. Folk som vil trenge dypere inn i stoffet kan vi bare anbefale å anskaffe seg den lille boken (104 sider).

I særlig grad er forfatterinnen opptatt av skilsmisseavgjørelsene, som alltid, og helt uten hensyn til morens moralske status, går i hennes favør. Det er jo forøvrig den samme utvikling som har vakt en viss diskusjon også i Norge. Av hensyn til «barnets beste», som det så smukt heter, tildeles barna moren hvorledes hun enn måtte være beskaffen og uansett uklanderlig karakter hos faren.

«Gjennom denne rettspraksis er det i Sverige etterhvert skapt en tilstand slik at, mens moren ved en skilsmisse er sikker på å få eneretten til å oppdra barna og overta hjemmet, så er faren degradert til en rettsløs «utbyttbar» arbeidskraft, til en eller annen som bor «tilleie» hos sin hustru og som til enhver tid kan risikere å bli utsatt for en «oppsigelse på dagen».

«Disse forhold kan bare bedømmes riktig når man ser dem i lyset av Sveriges utvikling til psykologisk og sosiologisk matriarkat. Slagordet «til beste for barnet» tjener her kvinnestaten som påskudd til å ta barna fra faren — — —. I farens sted trer nu staten, som overtar oppdragelsen av barna (daghjem, eftermiddagshjem og andre kollektive innretninger), mens moren vanligvis som yrkeskvinne slett ikke er istand til det og heller ikke ønsker å være det. Den kjødelige far blir degradert til avlsdyr og i tilfelle skilsmisse til blott og bart omkostningsbærer og medforsørger av sin fraskilte hustru.»

Hvorledes forholder det seg så med dette slagordet «til beste for barnet»?

Forfatterinnen minner om at Sigmund Freud engang har uttalt at «det hadde ikke vært ham mulig å finne noe behov i menneskenes barndom som hadde vist seg like sterkt som behovet for en fars beskyttelse».

«Forestillingen om at et barn under ellers like vilkår har det best når det er hos moren, er en zoologisk iakttagelse kritikkøst overført på menneskelige forhold.»

«Mange spør kanskje om hva det menes med psykologisk matriarkat. For å forstå dette, må man til å begynne med huske på at dyrene lever i matriarkat. Patriarkatet er noe som spesielt kjennetegner menneskene. Det henger intimt sammen med retningen av vår utvikling, med selve mennesketilblivelsen. Matriarkatet er i vår sjel forbundet med det primitive, med hjorden, de kollektive. Patriarkatet er i sjelen forbundet med kulturen, det skapende, selvvirkeliggjørelsen, det individuelle. Matriarkatet er dermed det eldste, patriarkatet det yngste i et historisk-antropologisk perspektiv.

Hun nevner så utviklingen med kvinnelige prester og politibetjenter og at ingen finner amasonefenomenet anstøtelig.

«Ifølge Toynbee er denne regresjon et symptom på at et folk er kommet inn i sin oppløsningsperiode. Den blir fremfor alt kjennetegnet ved følgende to fenomener: først elefantsyke i lovgivningen, dernest at kvinnene blir kastet ut i ervervs livet for å opp-

rettholde levestandarden. Så blir det patriarkalske ansvar, den subjektive identitet, trengt til side til fordel for det patriarkalske krav på konformitet, de primitive hordeinstinkter, den materielle effektivitet og standardiseringstyranniet, politistatens kollektive kontroll, sosialpleielementaliteten og diktaturet, både det åpenbare og det demokratisk kamouflerte.»

Et avsnitt vier forfatterinnen en lov som ble vedtatt av den svenske riksdag i november 1962, hvorefter en ektemann etter anmeldelse av sin hustru kan anklages for voldtekt. Høyeste straff for dette er ti års fengsel. Og hun bemerker:

«Ikke engang i ektesengen vil altså svensken være sin egen herre. Over ham henger anmeldelse fra den ham betrodde ekteviv og mor til hans barn. Denne trussel består latent. Dog ble den ved vedtagelsen av denne lov sanksjonert og den kan bli til ulykke for enhver svensk ektemann hvis han skulle våge å motsette seg sin hustrus initiativ i denne sektor.

Dermed er døren åpnet for alle lavere instinkter. Nu kan det passere ting også i soveværelset som den brave ektemann aldri hadde kunnet drømme om: utpressing, politibesøk, bortføring i tvangstrøye o.s.v., hvis det behager hustruen.»

Skyldes så skamløsheten i svensk livsform dette at man opptrer umoralsk med vitende og vilje og hensikt? spør forfatterinnen. Og hun svarer:

«Problemet med de svenske livsformer lar seg ikke uten videre bedømme med vanlig målestokk i utlandet. Man gjør Sverige ufortjent urett hvis man tillegger det forsetlig umoralsk forhold. Obskøniteten i den svenske hverdag er langt fra å være uttrykk for en bevisst forherligelse av lavere instinkter. Den er meget mere å føre tilbake til et psykopatologisk fenomen som gjør seg gjeldende hos den større del av den svenske befolkning og som man mest treffende kan definere som Moral insanity (moralisk utilregnelighet), det vil si som en defekt ved moralske følelser og begreper ved normal intelligens. Dette fenomen kan uten videre vurderes som degenerasjonssymptom.»

«Den svenske befolkning synes å ha et uforklarlig behov for å behandle som debattgrunnlag i all offentlighet ting som hos oss andre folk avspiller seg i privatsfæren og der er tabu for almenheten. De evig, i presse, i kringkasting og i Fjernsyn tilbakeven-

dende seksualdebatter kan bare vurderes som symptom på at det er noe som ikke er i orden i sinnstilstanden hos dette folk. For et sunt folk vil ikke ha behov for å gjøre individets intimsfære til gjenstand for stadige diskusjoner og analyser for offentlighetens forum.

Visselig har en stor del av befolkningen bevart sin moralske sunnhet og sin sunde dømmekraft. Men et skjebnesvangert kompromisbehov og ulysten til å engasjere seg i pinlige anliggender, såvelsom bekvemmelighet og likegyldighet i tenkemåte, som borgerne i det nye samfund blir oppdratt til, og devisen «Elsk deg selv, for din neste sørger staten» gjør det idag vanskelig for annerledes tenkende i Sverige å ta initiativet. På den annen side står det fast at den enkelte gjennom permanent «hjernevask» fra massemedienes side etterhvert er blitt så inderlig avstumpet at hans personlige følelseliv er blitt revet istykker og hans dømmekraft påvirket. Slik forfaller han med tiden til gruppetenkningen og blir dermed ufarlig for det patriarkale kollektivsamfund.»

Skilsmissebarna opptar forfatterinnen sterkt som et symptom på den utvikling som har funnet sted:

«Sverige er i ferd med å bli «et folk uten fedre», en de farløses stat. Nedvurderingen av den faderlige funksjon, som under de rådende forhold ikke mere betraktes som tidsmessig, blir drevet systematisk av organene for det patriarkalt ledede statsvesen, eksekutoren for det familiefiendtlige prinsipp. Denne nedvurdering går sin gang parallelt med utartningen av mødrene og den resulterer i de barnetragedier som følger i skilsmisedommenes kjølevann.»

Hun kommer inn på den økende ungdomskriminalitet, på raggaruvesenet, som samfundet stilltiende aksepterer, og hun slår fast at

«Slagordet «til beste for barnet», slik det praktiseres av det svenske byråkrati, ikke er mere verd enn en from løgn, i beste fall en tom frase.

Skilte fedre og skilsmissebarn har i Sverige blitt til tragiske symboler for menneskelig tilbakegang og patriarkal sivilisasjon.»

Hun kommer inn på alvorlige ungdomsopptøyer som har funnet sted, spesielt de alvorlige nyttårsaftener 1956. og skriver at

«Ingen kom dog på den tanke at det kunne være noe råtten ved selve systemet, at skylden for disse hendelser må tillegges det samfund som i årtier målbevisst har fremmet oppløsningen av familien som institusjon gjennom likvideringen av faren som dens overhode og dermed har anbragt ungdommen i et vak-

uum, hvor farsskikkelsen praktisk og symbolsk ikke eksisterer lenger. Opprøret hin nyttårsaften var protesten fra en forrådt ungdom, et de farløses opprør mot samfundet.»

Som avslutning nevner hun Sveriges innsats i utviklingshjelpen og peker på at Sverige rent utvendig sett fortøner seg som et rent mønsterland med fremragende prestasjoner på så mange områder og en mønstergyldig sosialordning. Men dette er bare rent utvendig for

«Disse faktorer sier oss intet om den epokale tragedie som er fullbyrdet med Sveriges utvikling til sosiologisk og psykologisk matriarkat og dermed senkningen av det åndelige og samfundsmessige nivå, såvelsom den individuelle utviklingsvegne.»

Og hun spør om behovet for utviklingshjelp bare er knyttet til det rent materielle. Og så forteller hun en liten hending:

«En kvinnelegasjon fra en afrikansk stat som nylig er blitt selvstendig avsto kategorisk under en omvisningsrunde gjennom nye sosiale institusjoner å besøke et moderne gamlehjem: Å rive gamle mennesker bort fra sitt vante miljø og innkasernere dem i kollektiver var ifølge den gjeldende oppfatning innen deres folk om individets verd og betydningen av familien en unaturlig og menneskeuverdig forholdsregel.»

Og, skriver hun:

«Kunne man ikke nu snu saken på hodet og vise med Sverige som eksempel, det land som i alminnelighet og uimotsagt blir ansett som den sosialt, økonomisk og sivilisatorisk høyst utviklede stat i Europa, at for et folk som betraktes seg selv som tilstrekkelig kvalifisert til å spille en rolle blant nasjonene som «utviklingshjelper», kan det likevel være foranledning nok, sett under andre aspekter, til å bli opptatt i rekken av land med utviklingsbehov?»

Men, skriver hun:

«Mot *Moral insanity* finnes det dog ingen «utviklingshjelp». Som ved så mange psykopatologisk betingede effekter er den rammede ute av stand til å erkjenne sin sykelige tilstand som sådan. Dermed blir den enkelte eller gruppen til en latent fare for sin omverden.

Den indirekte fare for andre folk gjennom de herskende tilstander i det patriarkale folkedemokrati ligger kanskje ikke så meget i eksporten av utuktige filmer, obscønt litteratur eller på fornøyelsesindustriens område, men meget mere i at tanker kan gripe over som i programmerklæringer og prosjekter under fremskrittets flagg bæres frem i verden — i ly av tilsynelatende saklighet og med humanitetens patos.

Britannias „Establishment,, avsløret

(Forts. fra side 5.)

de institusjoner som han kollektivt avslører. La enhver som håner begrepet «the Establishment» lese denne bok — —

Som en stor roman, og en ufullført for den saks skyld, fortsetter historien om Kim Philby å leve i oss. Den frembringer ikke bare følelsen av delaktighet, men av forfatterskap. Når vi lytter til vår egen dømmekraft, kan vi fremdeles skjelve i oss selv den sosiale holdning og meninger som like meget forklarer at Philby kunne over-å ødelegge oss — —

«Hverken den knurrende selvtilfredsheten til Macmillan eller pygme-storslagenheten til Wilson formådde å vekke oss opp til å bli motstandere av vår egen politiske inkompetanse. Jeg er tilfeldigvis ubehaglig klar over dette «vi». Philbys er en av disse saker som tvinger oss til å bestemme vår egen plass i samfundet. Jeg antar at jeg med «vi» mener verden jeg selv vakt tilhører: middelklassen, akademiker, intellektuell. Philbys verden, men innendørs — —

Gjennom sin far (H. St. John «Haj» Philby, araberforskeren) hadde Kim Philby ytterligere ervervet seg sine største aktivaer som spion, en uanstrengt familieartet med viltet. Gjennom sin far og den oppdragelse hans far gav ham, vant han, både som offer og utøver erfaring for den britisk styrende klasses kapasitet når det gjaldt motstrebende forræderi og høflig selvbevaring. Uanstrengt spilte han roller som «the Establishment» kjente — for var han ikke født og oppdratt i «the Establishment»? Uanstrengt kopierte han dets adferdsmønster, oppfattet dets forsakte stamming, dets nølende arroganse. Uanstrengt tok han sin plass i dets navnløse hegemoni. Så godt faktisk oppfattet han dets natur at år senere da sikkerhetstjenesten og pressen begynte å mistenke ham for å være det han var, var Philby

Forfatterinnen er i sin bok utvilsomt inne på noe avgjørende når det gjelder samfundsutviklingen ikke bare i Sverige men i vesterlandene som helhet — og dessverre ikke minst i Norge. Det blir en jo servert beviser på hver eneste dag og også her er det kringkasting, fjernsyn og den liberale presse som fører an. Sammen med stemmekalkulerende partipolitikere av alle sjatteringer.

Mariana Párolis: Die schwedische Tragödie. Verlag der deutschen Hochschullehrer — Zeitung. Kan bestilles i FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Pris kr. 11,— + porto.

istand til å samle «the Establishment» på sin side og å manøvrere dithen at det beskyttet ham som sin egen — —

Vi kjenner bare til de aller minste detaljer med hensyn til de ødeleggelse han forårsaket, kodene, mennene, strategien, teknikken, politikken han forrådte. Vi vil få liten hjelp fra noen kant når vi forsøker å sette opp den regningen. Noen etterretningshemmeligheter er, som jeg sa et annet steds, kjent i hver eneste hovedstad i Europa, men de er fremdeles for varme å røre for skattebetaleren — —

«Både Philby og Profumo kunne betegnende nok glede seg over profesjonelle tillitserklæringer fra Macmillan i Underhuset. Hver av dem fra hans egen sfære, var i så høy grad en bestanddel av «the Establishment» at det var umulig for deres kolleger å dømme dem. Hver av dem var inkompetent prøvet privat og inkompetent frikjent offentlig. Begge holdt stand, med forbausende bitterhet mot det som syntes å være en forutfattet konklusjon. Til syvende og sist kjente de «the Establishments» store svakhet: «Denne klubb opptar ikke løgnere, derfor er Profumo ingen løgner. Denne klubb opptar ikke forrædere, derfor er Kim ingen forræder.» Dette «Establishment» er en selv vurderende institusjon — — Alle og ingen kunne klandres — —

«Profumo var visselig slutten på Macmillan og «the Tory Establishment». Edward Heath fra den laveré middelklasse gjør en anstrengelse, som hittil har vært forgiveles, på å gi sitt parti et nytt bilde. (Se Sir Colin Coote). Og like sikkert er Philby slutten på «the inter-party Establishment». Det er, som de sier i SIS, «blow».

Det kraftløse og snobbete raseriet til det dømte «establishment» gjenspeiler seg på en utmerket måte i anmeldelsen i Sunday Times av historikeren Lord Birkenhead, som bl. a. skriver:

«Alle disse menn var drukkenbolter og to av dem homoseksuelle. Det krenkende i denne sak er mindre hvorfor de fikk adgang til tjeneste i Ut-enriksdepartementet eller Secret Intelligence Service enn hvorfor de tross alt fikk lov til å forbli der så lenge, fremdeles ble betraktet som gullgutter og forfremmet i tur og orden.»

Hovedsvakheten ved britisk Intelligence er dens mangel på intelligens — dens inngrodd og omhyggelig utviklede uduelighet til å tenke ideologisk, dens trangsynthet og konsentrasjon omkring det den betrakter som «kjennsgjerningene». På samme måte er det britiske «establishments» svakhet dets hov-

modige forakt for filosofier og æresbegreper av annet merke enn dets eget trangsynthet og umoderne, og dets manglende evne til å tilegne seg dem, tilpasse dem, eller til og med oppfatte dem. Denne manglende elasticitet reflekteres på nasjonen, bortsett fra mindre ekstremistsirkler eller blant den oppvoksende ungdom, og den kan identifiseres som «den engelske syke» som rikosjetterer gjennom Vest-Europa og tvers over verden.

Siden ingen manns mening er bedre enn de kunnskaper han har, så er den medisin som nu mere og mere skrives ut for å helbrede det akutte britiske tilfelle av mental forstoppelse en sterk injeksjon av kunnskap — kunnskap om de sanne politiske, militære og økonomiske kjennsgjerninger som med hensikt har vært undertrykket, kamuflert og fordreiet av «the establishment», så lenge at det har narret det selv, nasjonen og mange av dets venner.

Derfor de mange opplysende og konstruktive forslag som ventileres i United Kingdom idag. For eksempel — overføring av skotsk og valisisk regjering fra Whitehall til Edinburgh og Cardiff for å «implisere» den lokale befolkning — opphør med arvelighetsprinsippet i House of Lords og dets omdannelse til et «senat» mere representativt for britiske toppfolk — fjernsynssending av parlamentsdebatter for å holde parlamentsmedlemmene under kontroll og gi deres velgere en følelse av deltagelse — lovreformer som forenkler den foreldede rettergang og således hjelpe folk til å forsvare sine rettigheter i en ytterst komplisert verden — avskaffelse av skillet mellom barristers (jurister som prosederer) og solicitors (jurister som gir råd), for således atter å forenkle, gjøre billigere og påskynne rettstvister — modifikasjon av lovgivningen om injurier og forakt for retten som på det alvorligste hindrer fair kommentering og uttrykksfrihet i alle media — utvidelse av Public Record Office for å lette forskning — reduksjon av fristen for offentliggjørelse av statsdokumenter fra 50 til 25 år — fremfor alt modifisering av Official Secrets Act som har beskyttet «the establishment» til grensen av den ytterste fare (Philby) og absurditet i to generasjoner, holdt tilbake informasjon som ville ha

hjulpet folk til å oppfatte situasjonen for mange år siden, og hindret den flom av ideer som den offentlige mening i et virkelig demokrati må bygges på hvis dets affærer skal kunne varetas med klokskap, fantasi, dyktighet og rettferdighet.

Official Secrets Act av 1911 og etterfølgende tilføyelser var gjenstand for et helsides angrep av Hugh Thomas, professor i historie ved Reading University, i TIMES (17. 2. 68) og denne artikkel var grunnlaget for en lengere anmeldelse, betitlet «Crisis in the Civil Service» og publisert av Anthony Blood 26. februar.

Professor Thomas' hovedpunkter var:

«Official Secrets Act, slik den nu er formet umuliggjør enhver alvorlig anstrengelse både for å lage en historisk studie av nutiden og enhver alvorlig sosiologisk analyse bygget på tidsmessige data. Spesielt ironisk er det at det skal være slik når interessen for «samtidshistorie» aldri har vært større en nu, og når nye universiteter oppmuntrer til studium av denne disiplin. Hvorledes skal da en alvorlig drøftelse av «trufne avgjørelser» kunne utføres? Vår nasjonale taushet gjør det uunn-gåelig at meget av historien fra perioden siden 1939 må skrives enten med utilstrekkelige kunnskaper eller som et resultat av forskning i arkivene til mere åpenhjertige regjeringer — — Men faktum er at nasjonene erverver seg sin identitet gjennom studium av egen historie og det er ønskelig å legge frem historien i rimelig utstrekning fri for myter. Det er kjennetegnet på et sivilisert land — —

Den spesielle svakhet ved Official Secrets Act er at den har forårsaket at en lov hvis opprinnelige hensikt var den begrensede og akseptable å bekjempe spionasje er blitt utvidet i virkefelt til å forminske regjeringens effektive arbeide og skade samfundet i sin helhet — —

En annen bestemmelse av the Act markerte en radikal endring i vanlig engelsk lov. Første avsnitt gjorde den anklagede ansvarlig for å skaffe positivt bevis for sin uskyld. I størsteparten av andre engelske lover påhviler bevisbyrden selvsagt aktoratet — —

Neste år, i 1912, ble det introdusert en annen finesse. Det var «the Admiralty» War Office and Press Committee, som ble etablert uten publisitet og faktisk i fullstendig hemmelighet. Den er nu selvsagt berømt som Colonel Loran's D Notice Committee. Denne bastardkomité består av representanter for forsvarsdepartementet, admiraltetet og pressen. Den hadde ansvaret for å meddele avisene hvis det var emner som regjeringen mente det ikke var i offentlighetens interesse ble dis-

kutert i pressen — — Denne komité har blomstret i forskjellige former hele tiden senere. — Denne pressekomité arbeider prinsipielt ved hjelp av trusler, men silkehanskede, ikke bare trusler om straffeforfølgning, men underforståtte trusler om andre vanskeligheter for avisen (for eksempel å bli strøket i listen over aviser som blir hjulpet med informasjon fra regjeringen). Men komitéens makt har aldri vært grunnlagt på noe mandat og har i seg selv ingen legal basis — —

The Acts ble oppfattet av sine opphavsmenn som rettet mot spionasje. Ikke desto mindre har den fra tyveårene av vært brukt som et middel til å beskytte alle regjeringshemmeligheter. Saker har vært reist på de mest trivielle foranledninger — —

På den annen side har ministre, og leilighetsvis høyere embetsmenn, hårdnakket frigjort informasjon til pressen, ofte delvise og undertiden inspirert av personlige ambisjoner Embetsmenn har sannsynligvis ganske ofte gitt opplysninger til medlemmer av opposisjonen. Ministre har offentliggjort memoarer som inneholder dokumenter som det ville ha vært forbudt å offentliggjøre for historikere — I hendene på besluttsomt ondsinnede regjeringer legaliserer disse lover som de nu er utvilsomt undertrykkelse i stor utstrekning — —

Alle som plager seg med å kommentere offentlige affærer blir stanset på denne måte ved utallige anledninger, og enhver som har erfaring fra mere åpne land, slik som USA, må uunn-gåelig stille forholdene der i kontrast til våre underlige restriksjoner. Parlamentet blir på samme vis hindret i å utføre sine plikter av disse grunner. Spesielt irriterende er det kanskje at undersøkeren ofte kan skaffe seg informasjonen gjennom tilstrekkelig utholdenhet og tålmodighet til å fortsette med å beklage seg og anvende all sin skarpsindighet til å finne ut saker og ting, enten gjennom et «old boy network» eller personlig vennskap, eller gjennom hyggelig utarbeidede søknader. — — Nu da nesten halvparten av nasjonalproduktet er resultatet av statlig aktivitet og statsinntektene utgjør 45 % av nasjonalinntekten, kan statlig hemmelighetsfullhet ikke tolereres.»

I neste og siste avsnitt vil Hewins så komme inn på de lærdommer en bør trekke i Norge av det som foregår i England. For også her har man et norsk «establishment» som i stor utstrekning opererer bak offisiell hemmelighetsfullhet.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansestonsgt. 2

Tlf. 44 75 54

Sovjetsoldat -

(Fort. fra side 4)

sjelede legemer av de sovjetiske krigshelter fremdeles lå ute i vær og vind, utenfor byen. Og den ruinhaug av en by vi så for oss, gravene og de sovjetiske falne som hist og her lå igjen utenfor byen vitnet stillferdig, men overbevisende om de forfærdelige kamper som hadde vært ført i denne del av verden. Den 1. juli 1942 falt festningen Sebastopol, som spilte en slik rolle i krigsperioden 1851. Det var generaloberst von Manstein som ledet de tyske og rumenske tropper, godt understøttet av generaloberst Freiherr von Richthofens prøvede flyvekorps, og infanteriavdelinger trenet i nærkamp, som etter 25 dagers forbitret kamp beseiret en av de sterkeste festningsanlegg i verden.

Tyskerne hadde grunn til å føle seg stolte over denne seier, da Sebastopol av mange ble ansett for noe av en uovervinnelig befestning. Tyskerne kunne fortelle at Sebastopol hva militærutstyr, tekniske finesser og terrengfordeler angår overgikk både Corregidor, Hongkong og Singapore. De svenske sakkyndige sammenlignet Sebastopol med Boden festning, og svenske korrespondenter har hevdet at ved anlegget av batteriene skal sovjetrusserne som festningsbyggere ha vist seg engelskmennene overlegne.

Norske aviser kunne her til tilføye at i motsetning til Singapore skulle batteriene ved Sebastopol være dreibare i alle retninger og således kunne beskytte både sjø- og landsiden. Aftenposten skrev videre at festningens bunkers strekker seg på sine steder hele 40 meter ned i jorden og ammunisjonslagrene er beskyttet av 20 meter tykke murer. Det het videre at fortet Maxim Gorjkij var et teknisk vidunder. Forsvarsanleggene var i tre etasjer under jorden og var utstyrt med alle Maginotlinjens finesser.

Tyskerne på sin side kunne fortelle oss at deres moderne tykke-Bertha var istand til å nedkjempe fortet. Artilleriet i fortet var av fantastiske dimensjoner og kanonrørene skulle kunne byttes ut med reserver i løpet av få minutter midt under et bombeangrep. Under tyskernes bombardemang skulle en fulltreffer ha rammet en av de dreibare artilleristillingene hvorved en dødvinkel oppsto som gjorde det mulig for angriperne å trenge inn.

En gråt mye

i sin tid over det berømme- lige kommunale selvstyre som NS bragte såpass skikk på at kommunene både ble gjeldfrie og fikk utrettet noe nyttig. Nå viser det seg at gråten var temmelig overflødig, for det er bare få mennesker i dette land som føler noe som helst for hele kommunalordningen eller som vet hva de valgte representanter steller med. Det er en undersøkelse foretatt av Norges Almenvitenskapelige Forskningsråd som avslører dette. Bare 20-25 prosent kan karakteriseres som spesielt opptatt av avgjørelser som fattes i de kommunale organer, heter det, og av de spurte kvinner var det bare 11 prosent som overhodet kunne nevne en konkret sak kommunestyret hadde behandlet. Mennene kom opp i 28 prosent. Selv folk som hadde hatt kommunale ombud hadde «lavt kunnskapsnivå» om kommuneinstitusjonen.

Arnulf Øverland,

en av de store fra fordums tid er avgått ved døden og hylles nu enstemmig i landets presse — ikke minst i den borgerlige. Men så var han da også et uregjerlig medlem av den røde front, en som både kunne skrive om kristendommen som «den tiende landeplage» og at vi skulle stryke «kristenkorset av vårt flagg» og heise det «rent og rødt», men som samtidig kretset rundt religiøse spørsmål i en stor del av det han skrev. Han var en søker og derfor fjernet han seg da også mere og mere fra det han opprinnelig stod for. Han sto i spissen for riksmålsarbeidet i motsetning til den innstilling storparten av hans gamle meningsfeller hadde, han ble NATO-tilhenger av bare redsel for det Sovjet han fikk øynene opplatt for under Moskvaprosessene og han som i strid med sin tidligere antimilitarisme ble en slags patriotdiktter på hjemmefronten, han var — hva ikke så mange vet — meget skeptisk innstilt til landsvikoppjøret. Han gav uttrykk for det privat, men følte seg ikke sterk nok til å tre frem i spissen for en aksjon. Og det skal jo også styrke til å bryte med flokken. Men også vi kan altså felle en tåre ved Øverlands bortgang fordi en som forstod vårt krav om revisjon

av «retts»oppjøret er gått bort. Og også fordi han, hva han nå ellers egentlig sto for, var en av våre betydeligste lyrikere.

Colin Jordan løslatt.

Lederen av den nasjonal-socialistiske bevegelse i Britannia, Colin Jordan, ble løslatt fra fengslet for vel en måned siden. Han var som kjent idømt 18 måneders fengsel for offentlig å ha angrepet jøder og negre. Løslatelsen fant sted 6 måneder før tiden og mange mener at det skyldes den uvilje fengslingen vakte i England.

Jødiske krigsforbrytere fra 1946.

Vi kan ikke se at norske aviser har gjengitt dette oppsiktsvekkende telegrammet, som vi bl. a. fant på første side i et søndagsnummer av DAGENS NYHETER.

MASSEMORD PÅ NAZISTER AV ISRAELER

Mer än tusen naziofficerare mördades av en israelisk organisation, när de satt i ett amerikanskt krigsfängeläger utanför Nürnberg i Västtyskland den 13. april 1946. Israellerna lyckades smuggla in arsenikförgiftat bröd i lägret utan att vakterna kontrollerade sändningen. Dette har avslöjats i ett franskt TV-program, inspelat i Israel. Hur den israeliska organisationen lyckades smuggla in det arsenikförgiftade brödet i det amerikanska krigsfängeläget avslöjades inte i TV-programmet. De intervjuade berättade endast att en grupp om fyra man lyckades levera brödet till fångarnas matsal. De amerikanska vakterna smakade inte på det.

At giftmorderne var «israelere» er nok ikke riktig siden staten Israel først kom til i 1948. De var vel jøder. En annen side av saken er imidlertid at de idag kanskje er aktede medborgere i Israel eftersom det franske TV-programmet som anført i telegrammet er innspilt i Israel. Vi venter nu en behjertet innsats av Simon Wiesenthal — like helhjertet og energisk som i den norske Feldmannsaken!

Frøken general!

En kommer vel i dertil egnede kretser til å betegne det som en vesentlig styrkelse av NATO at amerikanerne nu har opphevet grensen for den militære grad kvinner kan oppnå. Hittil har det vært oberst, men fremtidig kan en altså vente seg en eller flere Miss eller Mrs. General. Hva med det

kvinnelige blad Kennedy? For tiden tjenestegjør ellers 12.000 kvinner som offiserer i de amerikanske stridskretter, så det er sannelig rart at ikke Vietnam-krigen er avgjort for lenge siden.

Peron som forfatter.

Den tidligere amerikanske general og politiker Juan Peron, som nå er bosatt i Spania, har nettopp sendt ut sin fjerde bok. Den heter «Latinamerika — nå eller aldri». Peron bebreider de nordamerikanske imperialister for å ha styrtet hans regjering. Som sitt mål setter han opp Latinamerikas forente stater.

Kinas største handelspartner i 1967 var pussig nok den tyske Bundesrepublikken. Den samlede verdi av handelsutbyttet beløp seg til over 2 milliarder kroner mot 1,5 milliard i 1966. Når vi kaller dette pussig, så kommer det av at den tysk-kinesiske handel har utviklet seg av seg selv uten noen handelsavtale. Ja, den tyske Bundesregjering, er jo USA's mest trofaste lakei i Europa, så den har vel heller forsøkt å bremse på utviklingen.

Svart verdensherredømme?

Overhodet for Black Muslims, Elijah Muhammed har i et foredrag i Chicago forkynt de svarte rasisters seier og maktovertagelse: «Den hvite manns verden faller fra hverandre. Vi er det folk som kommer til å beherske verden.» Og eksverdensboksemerester Cassius Clay sto frem og erklærte: «Elijah Muhammed er sendt dere direkte fra Gud.»

Elizabeth II gledet seg.

Dronningen av Mini-Britannia, Elizabeth II overvar premieren på filmen «Romeo og Julie» og uttalte etterpå til filmskuespillerne at «vi gledet oss alle over den». I filmen ser man den 16 år gamle Olivia Hussey som Julia med naken overkropp og den 17 år gamle Leonard Whiting som Romeo fullstendig naken i lidenskapelig omfavelse. How shocking!

Galehuset.

Det konservative britiske parlamentsmedlem og tidligere minister Quintin Hogg erklærte om landets nåværende tilstand: «Det er som om vi lever i et galehus som blir ledet av pasientene». Det er ikke lett å motsi ham.

INTERESSANTE
OPPLYSNINGER

i forbindelse med det man nu kaller et urealistisk alternativ i diskusjonen omkring NATO — det nordiske forsvarsforbund, finner vi i MORGENPOSTEN, som beskjefter seg med visse planer i 1943, bygget på opplysninger i den avdøde utenriksminister Munchs optegnelser. Tyskland dengang syntes tydeligvis ikke at Norden var uten sjanser til å forsvare seg selv. Ja, ikke engang Sverige alene. Det berettes iallfall at den danske entreprenør og partipolitiker Christiani i desember 1943 fremla en plan for den danske regjering, som han også hadde utviklet for den tyske rikskommisær dr. Best. Den gikk ut på at tyskerne skulle rømme Danmark og Norge mot at Sverige lovet å forsvare de to lands nøytralitet. Dr Best hadde stillet seg villig til tanken og hadde stillet i utsikt at han ville gå inn for den i Berlin hvis planen fant tilslutning i Sverige. Planen ble så forelagt en rekke svenske politikere, samt den norske eksilregjeringens minister i Stockholm. Det var alminnelig stemning for å søke planen gjennomført. Imidlertid fikk ikke dr. Best den støtte han hadde regnet med i Berlin. Det kan ellers være et interessant tankeeksperiment hvorledes det hadde gått i Norge hvis planen hadde latt seg gjennomføre. Noe «rettsoppjør» i den form det fant sted i 1945 ville vel neppe ha kunnet settes iverk. Det ville vel beskyttelsesmakten Sverige eventuelt ha sørget for.

*

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri